

Ioana Mandache

*povești de dragoste
ale vedetelor*

INTEGRAL

Cuprins

Notă asupra ediției

- ALICE BARB și GEORGE IVAȘCU / *Două căsătorii, o singură iubire* / 7
- MARIA și TRAIAN BĂSESCU / *Dragoste în zodia dorurilor* / 11
- ANCA BOAGIU, despre DANIEL, fiul adoptat / *Am întâlnit un înger* / 15
- FLORINA CERCEL / *Dacă nu iubesc, nu mă pot lăsa iubită* / 18
- VALERIE VILLEMEN CIOLOȘ și DACIAN CIOLOȘ / *Întâlnire predestinată. Suflète-pereche, o iubire ce durează de peste 15 ani* / 23
- IRINA CORNIȘTEANU și SILVIU BIRIȘ / *Cei mai frumoși (zece) ani* / 26
- NICU COVACI / *„Între Phoenix și familie am ales Phoenixul”* / 29
- ANDREEA CREȚULESCU / *Cred în iubire, în loialitate, în prietenie* / 33
- CRISTINA DELEANU și EUGEN CRISTEA / *O dragoste și 9.860 de flori* / 35
- VASILE DÂNCU / *Când soarta ne închide o ușă, Dumnezeu ne deschide o fereastră* / 38
- CATRINEL DUMITRESCU și EMIL HOSSU / *„Emil, te iubesc!”* / 42
- DANA DUMITRESCU și CRISTIAN ZGABERCEA / *Căsătorie fără repetiție* / 45
- OANA și CRISTI GHEORGHE / *O iubire așezată sub semnul coincidențelor magice* / 48
- ADRIANA GRAND și VICTOR IOAN FRUNZĂ / *Cel mai frumos sfert de veac* / 51

DANA GRECU și soțul ei, BOGDAN / *Succesul iubirii ce poate dura de peste 20 de ani* / 53

NINA și ION ILIESCU / *Șaizeci de ani de iubire discretă* / 56

CARMEN și KLAUS IOHANNIS / *Poveste de dragoste începută în studenție.*

Întreținerea iubirii, cel mai frumos lucru pentru Klaus și Carmen / 60

ILEANA STANA și ANDREI IONESCU / *Cincizeci de ani de iubire* / 63

NORA și CĂTĂLIN IONESCU-ARBORE / *Soția mea este și prietenul meu,*

și amanta mea, și omul de lângă mine / 66

DIANA și MARIAN MATEI / *Magia dragostei care durează de 14 ani și jumătate* / 70

RAMONA și RAREȘ MĂNESCU / *Căsătorie la prima vedere* / 73

NARCISA și CĂLIN MOCANU / *I-a fost șef și i-a devenit soț.*

Douăzeci de ani de magie și iubire / 76

LOREDANA MOISE și CĂLIN POPESCU TĂRICEANU / *O iubire discretă și elegantă* / 79

LUCIA POPESCU-MORARU și MARIN MORARU / *Patruzeci și cinci de ani de dragoste* / 81

MAIA MORGENSTERN și DUMITRU BĂLTĂȚEANU / *Primii zece ani ai veșniciei* / 85

DANA și ADRIAN NĂSTASE / *Nunta de argint* / 88

LIZA și VIOREL PANAIT / *Iubirea de argint* / 91

ANCA PANDREA și IURIE DARIE / *Fericirea n-are nevoie de acte* / 94

GEORGIANA și IVAN PATZAICHIN / *Al patrulea deceniu de iubire* / 96

LAVINIA PINTEA / *Iubirea e dovada supremă că sufletul există* / 99

ROVANA și DAN PLUMB / *Dragoste de Plumb...* / 104

DACIANA SÂRBU și VICTOR PONTA / *Căsătoria este un miracol* / 106

TANIA POPA și VEACESLAV DAMIAN / *Dragostea nu crede în lacrimi* / 109

RODICA POPESCU-BITĂNESCU și MIRCEA BITĂNESCU / *O magie a dragostei ce durează
de peste 45 de ani* / 112

TEODORA și MARTIN STANCIU / *Poveste din cartierul de vest* / 115

SAVIANA și IONUȚ RUSSU / *Iubire în Breaking News* | 118

MIHAELA TELEOACĂ și GEORGE RUSU-IONESCU / *„Regina” și tandrul ei adorator* / 120

ILINCA TOMOROVEANU și TRAIAN STĂNESCU / *Cea mai frumoasă dependență* / 123

MIHAELA TONITZA și ȘTEFAN IORDACHE / *Așteaptă-mă!*

Și nu l-a lăsat să aștepte prea mult... / 126

ANCA și DAN TUDOR / *Mica veșnicie* / 129

OANA TURCU și CRISTI BRANCU / *Dragoste la prima re-re-re-vedere* / 132

ADINA VĂLEAN și CRIN ANTONESCU / *Dragoste în vremea alegerilor* / 135

CLAUDIA VÎRLAN și RADU POPA / *We'll always have Paris!* / 139

EMMA ZEICESCU și CLAUDIU POPA / *Împreună, o dragoste frumoasă* / 142

RALUCA și WALTER ZENGA / *„Să fii iubit din toată inima îți dăruiește putere,
dar să iubești profund îți dăruiește curaj!”* / 144

Cei ce (mai) cred în adevăratele valori / 151

Ioana Mandache știe tot, află tot și spune tot. E o instituție în sine, o bancă de date și de informații, gata să scoată la momentul potrivit – sau, pentru cei nenorocoși, la cel mai nepotrivit moment cu puțință – povestea adevărată a ceea ce s-a întâmplat.

Și cum, totuși, cele mai frumoase povești rămân cele de dragoste, în cartea de față Ioana Mandache s-a hotărât să le adune pe cele menite să inspire cititorii să creadă în iubirile cu final fericit sau, mai degrabă, în cele fără niciun fel de sfârșit, căci marile iubiri sunt eterne.

Alice Năstase Buciuta

Ioana Mandache ne-a fost colegă în anii de succes ai ziarului Național și ne-am reîntâlnit de curând, în numele aceleiași iubiri: scrisul. Ioana a adus în Tango poveștile de dragoste ale actorilor și politicienilor, așezate în rubrica Love Stories, dar și ceva din puterea ei extraordinară de-a urni munții, de-a convinge interlocutorii îndăratnici, de-a face rost de informații la care abia SRI-ul să mai aibă acces, eventual...

Revista Tango

ANCA PANDREA și IURIE DARIE

Fericirea n-are nevoie de acte

REMEMBER

Formează unul dintre cele mai stabile cupluri din *show-biz*-ul românesc. Iurie Darie și Anca Pandrea sunt împreună de 23 de ani și îți crezi atunci când îți mărturisesc că nu s-au plictisit deloc unul de celălalt, pentru că îi vezi cum se privesc, cum se sărută, cum își vorbesc. Nu și-au oficializat relația conform legilor țării, dar au făcut, totuși, o slujbă religioasă. În cazul lor, fericirea chiar n-are nevoie de acte.

Anca Pandrea: „A intrat pe geam și n-a mai ieșit. Și a rămas iubirea vieții mele”

Atunci când fosta soție a lui Iurie Darie, Consuela, s-a îmbolnăvit, pe patul de moarte a rugat-o pe buna ei prietenă Anca Pandrea să-i promită că va avea grija de soțul ei. Iar Anca și-a ținut promisiunea.

Cum s-a trecut de la prietenie la dragoste? Cei doi actori îndrăgostiți reușesc să te emoționeze de fiecare dată când spun, cu amănunte, povestea acelei zile speciale. Fuseseră în oraș împreună, iar el o condusesse acasă. Când au ajuns, Anca și-a dat seama că nu-și găsește cheile și nu are cum să intre în locuință. „Iura a luat o navetă de sticle goale din curte și a intrat în casă pe un gemuleț mic. Și n-a mai ieșit. Și a rămas iubirea vieții mele”, povestește Anca Pandrea.

Povestea lor de dragoste nu s-a împotmolit niciodată, chiar dacă, atunci când a început, părea că diferența de vârstă de 21 de ani dintre ei ar putea fi un obstacol. Iura, așa cum îi spune Anca, a împlinit anul acesta 80 de ani. Anca i-a organizat o petrecere plină de fast la restaurantul Marshall, la care au venit toți prietenii lor și, desigur, celebrul fiu al actorului, regizorul Ducu Darie.

Iurie Darie: „Nu știu să fac nici măcar un ceai”

Locuiesc și acum în casa Ancăi, devenită cuibușorul lor fericit. Permanent, Anca are grijă ca lui Iura să nu-i lipsească nimic. Îl răsfăță și-i gătește numai ce-i place. „Cumpăr carne proaspătă și încerc tot felul de rețete, ca să mănânce Iura numai trufandale”, spune femeia îndrăgostită. Tot ea îi alege hainele și se mândrește că bărbatul ei e lăudat mereu pentru stilul vestimentar. Iar în casă nu-l lasă să facă nimic. „Recunosc, eu nu știu nici ce mărime port la haine și nu știu să fac nici măcar un ceai”, spune Iurie Darie.

Tot acasă au și cramă cu vinuri atât de bune, încât mulți vin special din țară să-și cumpere vin bun, de la Anca și de la Iurie. Compania lor de teatru face spectacole care se bucură de un real succes, pe care le joacă pe diverse scene din București și din țară, iar în momentul de față repetă la un nou spectacol, *Ce știe tot satul nu știe bărbatul*, în care ei doi joacă alături de Mircea Crețu, care este și regizorul piesei.

Există și un dram de gelozie între ei, așa cum este întotdeauna acolo unde există iubire. Ancăi îi place să arate sexy, se îmbracă în așa fel încât să fie provocatoare, dar fără să epateze foarte mult. Se mândrește că are lângă ea un domn care arată atât de bine ca Iura și că femeile întorc mereu capul după el. Asta nu înseamnă că nu e vigilantă. „Să încerci măcar să-i faci ochi dulci lui Iura, că leoaica din mine știe să-și apere prada!”, spune Anca râzând...

(Tango, material realizat în 2009, publicat în noiembrie 2012)

GEORGIANA și IVAN PATZAICHIN

Al patrulea deceniu de iubire

În 1976, când a plecat către Olimpiada de la Montreal, remarcabilul canoist Ivan Patzaichin era proaspăt căsătorit cu Georgiana, fata care-i sucise mințile din prima clipă când s-au întâlnit. Din păcate, anul sportiv de-atunci n-a fost la fel de fericit: a fost singura olimpiadă la care Patzaichin n-a luat nicio medalie.

Totul sau nimic

Înainte să plece de-acasă la Jocurile Olimpice din Canada, îi spusese Georgianeii că ori se întoarce cu aur olimpic, ori cu mâna goală. Totul sau nimic – așa cum a fost toată viața lui. Eșecul acelei veri l-a afectat cu atât mai mult, cu cât promisiunile lui față de Georgiana au fost sacre, dintotdeauna.

Au trecut peste tristețea acelei neîmpliniri sportive fiindcă și în anii dinainte, și în cei care au urmat Ivan Patzaichin a umplut casa de trofee, medalii, diplome, cupe, distincții. O cameră din casa lor le este rezervată acestor trofee.

Georgiana și Ivan sunt căsătoriți, așadar, de 36 de ani. O viața de om – spun unii, mai ales cei care-și fac cruce când văd căsniciii atât de trainice. S-a întâmplat să se sincronizeze în toate deciziile, hobby-urile și gândurile lor, să fie prieteni, iubiți și suflere de nădejde unul pentru altul. Au și o fiică de 35 de ani, Ivona, de care amândoi sunt foarte mândri și nu ezită să arate asta, ori de câte ori vine vorba despre singurul lor copil.

Un impuls providențial

Pe vremea când s-au întâlnit prima oară, Ivan era deja un nume în sportul de performanță, îi lipsea doar o mare iubire. În cel mai amuzant mod, soarta a avut grijă de el: era vârat sub mașină, ca s-o repare. Din acel unghi, a zărit deodată cele mai lungi și mai frumoase picioare pe care le văzuse în viața lui.

Nu se sfiește să recunoască: da, la început s-a îndrăgostit de frumusețea Georgianeii, mai apoi de sufletul ei. Dintr-un impuls care i-a schimbat viața, a ieșit de sub mașină și a intrat în vorbă cu fata. De-atunci, au făcut ce-au făcut și nu s-au mai despărțit.

E drept, ea recunoaște că la început a fost mai reținută în această relație de iubire, trăia cu prejudecata că pe sportivi nu-i omoară inteligența și că sunt superficiali, de multe ori. Nu i-a trebuit prea mult, însă, până a descoperit în Ivan o excepție fermecătoare. Asta i-a legat foarte mult, pe parcursul deceniilor următoare de dragoste: comunică perfect, au ce să-și spună în permanență, în cuplul lor nu s-a așternut niciodată vreo rutină periculoasă.

Ivan crede cu tărie că Georgiana și Ivona sunt îngerii lui păzitori. De altfel, ele l-au însoțit de multe ori la competiții importante, i-au ținut pumnii, s-au rugat pentru el, au plâns de bucurie ori de câte ori se cânta Imnul României. Au fost întotdeauna mândre de el – și au toate motivele din lume.

Forever young

Locuiesc într-o casă frumoasă și impecabil decorată, în București, deși Ivan, lipovean fiind, duce adesea dorul locurilor natale. De altfel, pescuitul și prepararea peștelui sunt un hobby uriaș pentru

fostul campion. Sportul i-a rămas, de asemenea, un mod de viață și nu concepe să ajungă vreodată sedentar, plictisit ori să-și iasă din forma fizică bună în care e și acum, la aproape 63 de ani.

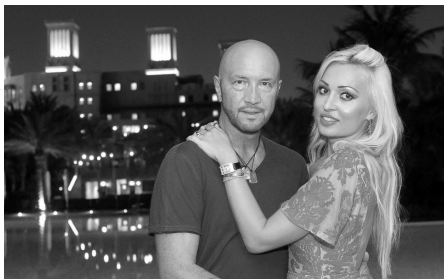
Soții Patzaichin mai au și o casă în Snagov, unde ajung mai mult în weekenduri și vacanțe. Duc o viață discretă, atât cât se poate când porți un nume cunoscut la nivel mondial. Sunt foarte buni prieteni cu fiica lor, Ivona, pe care au obișnuit-o să le spună adevărul, să li se confeseze, orice-ar fi, pentru ca ei s-o ajute atât cât este omenește posibil. Asta a făcut ca legătura lor să fie din ce în ce mai frumoasă. Își petrec mult timp împreună.

Georgiana și Ivan nu-și mai doresc decât să-și conserve spiritul tânăr. Se văd trăindu-și senini bătrânețea, lângă un șemineu, așa cum ne imaginăm cu toții că am merita. Iar după 36 de ani de căsnicie, nimeni din jurul lor nu se îndoiește că familia Patzaichin a descoperit de mult timp secretul veșniciei în dragoste.

(Tango, mai 2014)

RALUCA și WALTER ZENGA

*„Să fii iubit din toată inima îți dăruiește putere,
dar să iubești profund îți dăruiește curaj!”*

Două personaje aflate mai mereu în lumina reflectoarelor, vedete în lumea sportului și a show-biz-ului, Raluca și Walter Zenga scriu o poveste de dragoste adevărată. După ce amândoi au lansat câte o carte în 2015, Manualul mămicii Zen (Raluca Zenga) și Antrenor (Walter Zenga), părea că nu mai e nimic de spus. Și totuși, povestea abia începe...

Niciodată mâini bărbătești atât de frumoase

Cred că e fascinant să citești despre povești de dragoste – cum doi necunoscuți devin iubiți, cum se înfiripă emoții și sentimente, cum, din întâlniri întâmplătoare se nasc pasiuni arzătoare și se întemeiază familii. Cum, dintr-o atracție inițială, un flirt jucăuș, sentimentele o iau pe

repede-înainte și devin *larger than life*, ca un bulgăre de zăpadă ce se rostogolește, căpătând viteză amețitoare și dimensiuni de asteroid.

Povestea noastră de dragoste nu este o excepție, la modul că are toate atributele unei iubiri spectaculoase: ne-am cunoscut într-un aeroport, unde ne îmbarcam pentru același zbor, pe ruta Milano-București; în două luni ne mutam împreună, în doi ani ne uneam destinele în fața ofițerului stării civile. Aveam 21 de ani, și, deși nu am fost niciodată o frumusețe tipică de revistă, cu dimensiuni de model, Walter îmi aduce un plus uriaș de autostimă când se mărturisește instantaneu atras de prezența mea (se spune că femeia Scorpion are un magnetism aparte!). Sunt precaută, este totuși un italian, stea a fotbalului mondial, cu faimă de playboy. Riști să te arzi ca un fluture de noapte atras fatal de o lampă prea strălucitoare, combustie spontană la o flacără prea fierbinte.

Și totuși nu îl pot refuza când, după conversația inițială, alege să își schimbe locul în avion pentru a-și petrece restul călătoriei alături de mine. Sunt destul de sigură pe mine, revăd cu ochii minții atitudinea mea de atunci – ne adâncim în discuție, ca hipnotizați unul de intensitatea prezenței celuilalt, poate amețiți de altitudine, complet absorbiți de ceea ce simțeam că se înfiripa între noi. *Nu, e o nebunie temporară*, încercă să îmi șoptească vocea rațiunii, redusă la tăcere de o bruscă euforie, care cred că îmi scapără în priviri: îl înfrunt, îl tachinez, *îți arăt eu că nu sunt prada ușoară cu care, poate, ai fost obișnuit*.

Sper să reușesc să ascund faptul că, după doar o oră de când îl cunosc, mi-aș dori să îl sărut, este imposibil de perfect: ochii, buzele, glasul cald, dar totodată profund masculin, parfumul care, după ani și ani, îmi va trezi încă emoții răscolitoare în partea inferioară a abdomenului... Ceva misterios și primejdios, deopotrivă, ca niște pași inconștienți pe un teritoriu interzis, când întreg trupul îți este în alarmă, inundat de adrenalină, de hormoni *fight or flight*, dar incontestabil excitant. Am ales să „lupt”, nu să fug. Oh, și mâinile lui! Nu am văzut niciodată mâini bărbătești atât de frumoase – și modul în care gesticulează, după obiceiul italian, le pun și mai mult în evidență. Reprezentarea imediată a acestor mâini, tandre și puternice în același timp, cuprinzând umeri, alunecând pe un trup înfrigorat de femeie. Da, anii nu au stins dorința.

Dar și inele ca de șaman, tatuaje, inconfundabilul stil vestimentar Italian, cu o fuziune de eleganță și spirit rebel, care l-ar fi promovat și acum 15 ani în panteonul hipsterilor actuali! Ok, acest bărbat era *cool* mai presus de orice imaginație: fizicul unui atlet și o atitudine de *rockstar*!

Luându-ne rămas-bun la aeroportul din București, am parcurs drumul spre casă cu senzația că am cunoscut o persoană cu adevărat specială. Într-o lume în care mă simțeam sufocată de mediocritate, de aroganța celor din jur, de oameni plați și ștersi, era greu de intuit că apariția acestui bărbat avea să-mi schimbe viața. Dar eu m-am simțit dintotdeauna specială, datorită unui dar de sensibilitate și de empatie, iar destinul îmi rezervase pe cineva cel puțin la fel de deosebit. Însuflețiți de aura lor pozitivă, oamenii speciali se caută și se recunosc în mulțime, aceasta este credința mea.

We can share our endorphins

Dacă ar trebui să definesc cu un singur cuvânt primele noastre întâlniri, aș alege atributul „electrizant”. Ne consumam timpul împreună cu nesăț, dublat pe final de un murmur de anxietate, de genul „este prea frumos sa fie adevărat!”. Dacă se va termina brusc, fără explicații?! Când ne despărțeam pentru a pleca fiecare în treaba sa, de pildă eu, la cursuri la facultate, iar el, la antrenamente, ne simțeam cuprinși de un sentiment de neliniște, ca primele semne ale unei dependențe reciproce care ne urmărește și în ziua de azi: literalmente senzația de „am nevoie de prezența ta, să știi că ești aici, aproape de mine”. Teama de a ne trezi singuri și confortul de a ne regăsi, de a descoperi în persoana din fața ta tot ceea ce ți-ai dorit vreodată. O cheie a visurilor tale, un deschizător de drumuri nebănuite.

Așa am ajuns să ne mutăm împreună după doar două luni: a fost cel mai natural gest cu putință, ceva ce a calmat acea nesuferită anxietate a despărțirilor și ne-a oferit primele indicii că „facem casă bună împreună”. Și dragoste. Sigur, descoperisem pe parcurs că să fii noua iubită a unei persoane faimoase, cu o prezență constantă în mass-media, comporta unele aspecte mai puțin plăcute: atenția nedorită a primelor tabloide locale, multă bârfă și invidie. Eu nu căutam și nu curtam atenția presei, pe care o simțeam agresivă, însetată de circ și senzațional ieftin, suficient de prefăcută pentru a te ameți cu narcoticul faimei, ca apoi să te tragă cu plăcere în noroi. „Să nu ai încredere în nimeni. *Trust no one*”, îmi spuneam, la cei neexperimentați 21 de ani ai mei, și mă țineam deoparte, *mindng my own business*. Oh, nici nu-mi imaginam că doar faptul că mă „cuplasem” cu un burlac râvnit putea să îmi atragă un asemenea val de antipatii, de critici și chiar de ură nejustificată.

Brusc, eram analizată pe toate părțile, devenisem ținta unor comentarii răutăcioase, relația noastră era supusă la cele mai ridicole previziuni, o soartă lamentabilă – eu, păpușa abandonată imediat ce avea să apară o jucărie mai captivantă, o versiune îmbunătățită. *Raluca 2.0.*

Dacă la început mă demoraliza, într-o anumită măsură, corul gurilor rele, vitriolul unor jurnaliști cu ironii patetice și ocheade otrăvite, am realizat curând că nimic nu poate interfera cu parcursul relației noastre, cu armonia noastră interioară. Când Walter venea acasă de la antrenament și închidea ușa în spatele său, cuprinzându-mă în brațe, rămâneau în urmă și demonii, și umbrele lor cu limbi toxice, toate, izgonite afară, izolate de lumea noastră. Era ca și cum ai proiecta un fascicul de lumină asupra unor vampiri bestiali, transformându-i în cenușă, pulverizându-i instantaneu. Noi rămâneam noi, indiferent de câți încercau să se insinueze cu zvonuri și paraziți de comunicare viciată.

Eram și suntem complici. M-ai luat în lumea ta, eu ți-am deschis-o pe a mea, trăim în simbioză, mă hrănesc cu tine. Ne tragem energia dintr-o sevă comună. *We can share our endorphins*, cum spune un vers dintr-o melodie a trupei mele preferate, Nirvana (*Milk it*). Împărțim tot. Erotism, laturile întunecate ale fiecăruia, obsesiile, fixațiile.

„Și, ia zi, cum e Zenga ăsta?!”

Dar relația noastră este simplă și, dacă ar fi să trasez un grafic, impresionează prin constanță. Fără suișuri și coborâșuri. *No drama*. Fără certuri inutile, paranteze cu despărțiri, pauze de gândire, alunecări. În decursul acestor ani m-am simțit protejată, la adăpost de o lume ce mi se pare din ce în ce mai ostilă și mai distantă, cu relații care eșuează și prieteni care te dezamăgesc. *The universal let down*, o dimensiune în care întâlnirile speciale sunt progresiv mai rare. De ce eu? *I am that lucky girl!* Norocoasă să am stânca mea, sprijinul necondiționat al celui care mi-a preluat toate grijile și m-a făcut să mă simt ca o prințesă. Walter, personajul pretutindeni recunoscut, care venea să mă ia de la cursuri de la Facultatea de Litere, în Pitar Moș, în spatele cinematografului Patria, spre uimirea greu de camuflat a colegilor și a câtorva profesori. Simpaticul profesor Dobrișan, de la catedra de arabă, m-a întrebat fățiș la oră: „Și, ia zi, cum e Zenga ăsta?!” provocându-mi o rară îmbujorare. Walter îmi aranja grijuliu în mașină picturile, când ieșeam de la cursurile de arte plastice de la

Cercul Militar Național, mânjind portbagajul de culori în ulei, fără a-mi sacrifica creațiile... puțin zis abstracte!

Dar nu o să ocolesc faptul că avem caractere complet diferite și rareori aceleași gusturi. În multe privințe ne situăm la poli opuși și discutăm în contradictoriu, fiecare fiind suficient de încăpățânat și argumentativ încât să nu îi cedeze celuilalt dreptatea și supremația! Cu greu alegem un film care să ne placă la amândoi, iar în materie de muzică... fiecare cu rockul lui! I-aș sabota cu mare satisfacție playlistul favorit pentru a-l tortura diabolic cu Nirvana, The Doors, Guns’N Roses, Red Hot Chili Peppers sau Depeche Mode. Însă am ajuns la concluzia că o căsnicie poate funcționa de minune și când nu ești nevoit să îi cânți în strună celuilalt și respecti micile excentricități ale partenerului fără a încerca să-l modelezi după gustul și asemănarea ta!

Încă ceva... poate am un al șaselea simț, dar am cunoscut multe cupluri care, în ciuda zâmbetelor de revistă, îmi semnalau o undă de falsitate, un curent de insatisfacție și frustrare sub măști de iubire siropoasă. Soțul semisociopat și diva nevrotică de la brațul său, pozând cu insistență în turturele îmbătate de amor. În spatele ușilor închise, în intimitatea ruinată, tensiuni și acuzații aruncate în tranșeele celuilalt, printre nori de pucioasă. Eu m-am mândrit cu autenticitatea și simplitatea noastră, cu relația noastră necosmetizată, fără spoiala de roz-leucoplast (în încercarea eșuată de a bandaja crăpături evidente) și aerul artificial dat de lumina reflectoarelor.

În loc de încheiere, un nou început

Am devenit trei după șapte ani de relație. Ne-am acordat timp – să ne iubim nebunește, posesiv, exclusivist; să călătorim oriunde în lume, spontan, ascultându-ne „pofta de ducă”, de orizonturi noi; să dormim înlănțuiți (înainte să se strecoare o mogâldeață dulce între noi!); să lenevim în hoteluri de frontieră, în plină refacere după suprastimularea cu necunoscut și aventuri de *roadtrip coast-to-coast*. Am dansat în Topanga Canyon pe muzica celor de la Doors, vis adolescentin. Ne-am reînnoit jurămintele de iubire în renumita White Chapel din Las Vegas, în fața unui pastor ca ieșit din *Boogie Nights* în anii '70 și a unei sosii geniale a lui Elvis Presley. Am trăit în Serbia, în sudul Turciei, la granița cu Siria, la doar 100 de kilometri de ceea ce este astăzi orașul istoric, acum ruinat, Aleppo; în Arabia Saudită și în Emiratele Arabe Unite.

Iar în vacanța care trebuia să ne ducă în Samarkand și Bukhara, orașe de pe Drumul Mătăsii, din Uzbekistan, a apărut Samira (versiune inițială Samara). Primul nostru copil și „coliziunea” mea cu maternitatea, de la soția-copilă răsfățată la responsabilitate majoră, o experiență *hardcore* de „ucenică într-ale *parenting*-ului”, care a inspirat cartea mea, *Manualul mămicii Zen*. Orice întreprind, o fac cu intensitate, așa că am plonjat în misiunea de a fi o mamă bună cu îndârjire, tocmai pentru că instinctul matern nu a venit cu naturalețe, ci a trebuit canalizat și încurajat din răspuseri. *I can do this*, îmi spuneam noapte de noapte, în care, în loc de joaca de-a însurăței, încercam să calmez un bebe cu colici și alăptam din două în două ore. *Wow*, viața ni se schimbă dramatic. Intimitatea noastră părea o amintire îndepărtată, traversam o eclipsă totală de romantism și de libido, fizicul meu nu mi se mai părea că ar corespunde fanteziilor de *role-play* cu care îmi plăcea să îmi surprind soțul.

Curios că timpul pare a sta în loc, dar anii zboară. Lucrurile se întorc la normal, rotunjimile post-partum se topesc, iar ca femeie ești însuflețită de o nouă încredere de sine după ce trupul și-a îndeplinit cea mai nobilă menire. Încet-încet, ne-am recuperat momentele de cuplu, bucurându-ne de minunea de fetiță cu ochii de smarald care creștea sub ochii noștri, dând un nou sens iubirii. Să-ți vezi partenerul dedicându-se cu devotament total rolului de tată, complet subjugat de fiica sa mult dorită și mult-așteptată, este o etapă în care te îndrăgostești din nou de el, în care atinge acele coarde foarte sensibile ale unui suflet de mamă. Încă o dată, iubirea înseamnă protecție, acea prezență care te învăluie în grija sa și îți oferă siguranță.

În acest climat am redevenit creativi și așa a apărut pe lume Walter junior, aducând familia Zenga la formula perfectă. Sigur, prima perioadă cu un nou-născut și o surioară de doi ani și jumătate, reclamând atenția amenințată, nu a fost tocmai o lună de miere, dar cu siguranță a devenit cel mai intens moment din viața noastră. Atunci am învățat să renunțăm la egoismul de iubiti „exclusiviști”, la hedonismul continuu al zilelor noastre – în căutarea plăcerii și a răsfățului în doi –, devenind părinți responsabili și devotați.

Aceasta nu este o încheiere, pentru că povestea noastră de iubire se scrie în continuare, evoluează an după an, capătă noi dimensiuni și atinge noi profunzimi, pe măsură ce noi, protagoniștii săi, creștem și ne transformăm. Unele povești de dragoste poartă cicatrici, urmele unor răni din trecut care funcționează ca mărturie, lecție sau avertisment, dar există și cazuri fericite, pe care trecerea timpului nu le veștejește și peste care vârsta și greutățile vieții nu-și varsă amarul. Îmi place să cred

că noi ne bucurăm de această ocrotire. Vă împărtășesc în final un citat grăitor pentru mine, al filozofului Lao Tzi: „Să fii iubit din toată inima îți dăruiește putere, dar să iubești profund îți dăruiește curaj!”.

(Text inedit scris de Raluca Zenga)